

ע"פ 8431/18 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל, מרדכי ליבל, צביקה זר

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8431/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: לורי שם טוב

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. מרדכי ליבל
3. צביקה זר

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 26.11.2018 בתיק מ"ת 14280-04-17
שניתנה על ידי כבוד השופט א' הימן
תשובת המשיב 3 מיום 12.12.2018

בשם המערער: בעצמה

בשם המשיב 3: בעצמו

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א' הימן) מיום 26.11.2018 במ"ת 14280-04-17 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינה של המערער.

עמוד 1

1. הרקע להליך שלפני תואר בהחלטות שונות שניתנו בעניינה של המערערת בבית משפט זה, לרבות החלטות בערעור פסלות קודם שהגישה המערערת בע"פ 6885/18 שם טוב נ' מדינת ישראל (7.10.2018) (להלן: ערעור הפסלות הקודם). כפי שצוין שם, נגד המערערת ונאשמים נוספים הוגש כתב אישום המחזיק עשרות אישומים והמייחס להם מספר רב של עבירות, ובהן: הטרדה מינית, התחזות כאדם אחר, פגיעה בפרטיות, עבירות מחשב, העלבת עובד ציבור, לשון הרע, ופרסומים מזיקים. בכתב האישום נטען – בין היתר – כי הנאשמים הפעילו מערך אתרי אינטרנט ועמודים ברשתות החברתיות, בהם פרסמו, לכאורה, תכנים מכפישים ובוטים (לעיתים בעלי אופי מיני) כלפי עובדי ציבור ומתלוננים נוספים וכמו כן פרסמו פרטים מזהים על אודות קטינים שבעניינם נערכו הליכי משמורת חשאי. ביום 26.10.2017 הורה בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן) על מעצרה של המערערת עד תום ההליכים נגדה. מאז האריך בית משפט זה במספר הזדמנויות את מעצרה של המערערת מעבר לתשעה חודשים ולאחרונה הוארך מעצרה של המערערת בהחלטתו של השופט נ' סולברג מיום 9.10.2018 בבש"פ 6589/18.

2. ביום 19.11.2018 הגישה המערערת בקשה לפסילת המותב, וזאת משום שלטענתה "אינו מסוגל לשפוט אותה". ביום 26.11.2018 דחה, כאמור, בית המשפט את הבקשה לאחר שקיים דיון במעמד הצדדים. בית המשפט דחה את טענת המערערת כי הסתמך בהחלטותיו על ראיות בלתי קבילות, באופן המקים עילה לפסילתו. נקבע כי הסתמכותו על חומרי ראיות בהחלטות שונות "איננה אלא הסתמכות משפטית כפי הקבוע בד"ן", וכי טענותיה של המערערת באשר לאי חוקיות ראיות אלה, יתבררו במסגרת ההליך העיקרי המתנהל נגדה. עוד טענה המערערת כי העובדה שהמותב ציטט באחת מהחלטותיו דברים שקבע השופט נ' סולברג בבש"פ 1999/17 שם טוב נ' מדינת ישראל (3.3.2017) בפסקה 9 להחלטתו מלמדת על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים. המערערת מפנה בעיקר לדברים אלה:

"בהתייחס לדברי ב"כ המבקשת בנושא המסוכנות אציין בתמצית ובזהירות המתחייבת בשלב זה של החקירה אך זאת, כי מדובר לכאורה בפגיעה מוזמנת, מתוזמנת ומתוזמרת, כפי שנטען בבית משפט קמא. "כִּי נִפְתַּת תִּטְפְּנָה שְׁפָתַי זָכָה, וְחֶלֶק מִשְׁמַן חֶפֶה. וְאַחֲרֵיהֶּ מָכָה כְּלָעֲנָה, חֲדָה כְּחָרָב פִּיּוֹת" (משלי ה, ד). לא למותר לזכור ולהזכיר כי פגיעה בשמו הטוב של אדם ובפרטיותו הריהי כואבת עד מאד – מרה כלענה, חדה כחרב – לא אחת יותר מאשר פגיעה פיזית, והיא מסוגלת לזעזע את עולמו של כל אדם".

נטען, כי הציטוט המופיע בקטע האמור מלמד על "נעילת" דעתו של המותב כלפי המערערת. בית המשפט דחה טענה זו, תוך שהפנה להחלטות בערעור הפסלות הקודם, שבגדרו טענה המערערת כי דבריו אלה של השופט נ' סולברג יש בהם כדי להביא לפסילתו מלשבת בד"ן בעניינה. צוין כי משקבעתי שאין בטענות המערערת המיוסדות על הציטוט האמור להוביל לפסילת השופט נ' סולברג, קל וחומר שאין בהן כדי להביא לפסילת המותב בהליך מושא הערעור דנן. עוד נדחתה טענת המערערת כי בית המשפט נסמך באחת מהחלטותיו על תסקיר שירות המבחן, תוך שאזכר את עמדתו השלילית כלפיה, וציטט ביטויים שעשויים לפגוע בה. בית המשפט קבע כי החלטה משפטית הנסמכת על תסקיר שירות מבחן היא דבר יום ביומו בבתי המשפט בהליכי מעצר, וממילא אין בה כדי להוביל לפסילת המותב. לבסוף הוטעם, כי טענתה של המערערת באשר לפגיעה המתמשכת בחירותה נוכח משך הזמן הארוך שבו היא נתונה במעצר אינה מתיישבת עם העובדה שבעבר ניתנה לה האפשרות להשתחרר ממעצר למעצר באיזוק אלקטרוני והיא סירבה לכך. מכל מקום, בית המשפט הוסיף וצוין בהקשר זה כי הדרך המתאימה להעלות טענות הנוגעות להליכי המעצר איננה במסגרת הליכי פסלות שופט.

3. מכאן הערעור בו שבה המערערת, שאינה מיוצגת, על טענותיה המפורטות מעלה. עוד מלינה המערערת כי

בית המשפט לא התייחס לכל טענותיה הנוגעות להימשכות ההליכים בעניינה.

המשיב 3, נאשם נוסף בכתב האישום שהוגש נגד המערערת, מצטרף לעמדת המערערת וטוען אף הוא כי דעתו של המותב "נעולה" כלפיו וכלפי המערערת.

4. עיינתי בערעור על נספחיו ובאתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. באשר לטענות הנוגעות לעובדה שהמותב ציטט מהחלטת השופט נ' סולברג הנזכרת לעיל, אין לי אלא לשוב ולהפנות אל הדברים שקבעתי בערעור הפסלות הקודם לפיהם "המערערת הציעה פרשנויות שונות לציטוט מספר משלי, אך לא הצביעה על כל חשש ממשי לקיום משוא פנים של המותב כלפיה". בצדק ציין השופט א' הימן כי משעה שלא קמה בהקשר זה עילה לפסילת השופט נ' סולברג, אין מקום להורות על פסילת המותב שאך ציטט מהחלטתו האמורה. טענות אחרות של המערערת מבוססות על החלטות המותב שניתנו לפני חודשים רבים, והן מועלות בשיהוי – טעם המצדיק לבדו את דחייתן (ע"פ 3102/18 אלסנע נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.4.2018)). עם זאת, גם לגופם של דברים איני סבורה כי הן מקימות עילה לפסילת המותב. המערערת טענה את טענותיה באופן כללי, מבלי להפנות להחלטות מסוימות שיש בהן כדי להצביע לגישתה על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים כלפיה. מכל מקום, בכל הנוגע לטענות המופנות כנגד החלטות דיוניות שונות של המותב, כידוע בקשת פסלות וערעור עליה אינם האכסניה המתאימה להעלאת טענות מסוג זה, והדרך להשיג עליהן היא באמצעות מסלולי הערעור הקבועים בדין (ע"פ 2701/18 כרסנטי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (16.4.2018)). עוד אוסיף, כי העובדה שהמותב נסמך בהחלטותיו על האמור בתסקיר שירות המבחן אין בה כדי להצביע על חשש לקיומו של משוא פנים כלפי המערערת והוא הדין באשר לטענות המופנות כלפי הימשכות ההליכים.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' בטבת התשע"ט (16.12.2018).

ה נ ש י א ה